

2011-03-28

HRsvijet.net - Hrvatski svijet - Hrvatska i Svijet Online

Sunday, Mar 27th

Last update: 04:28:19 PM GMT

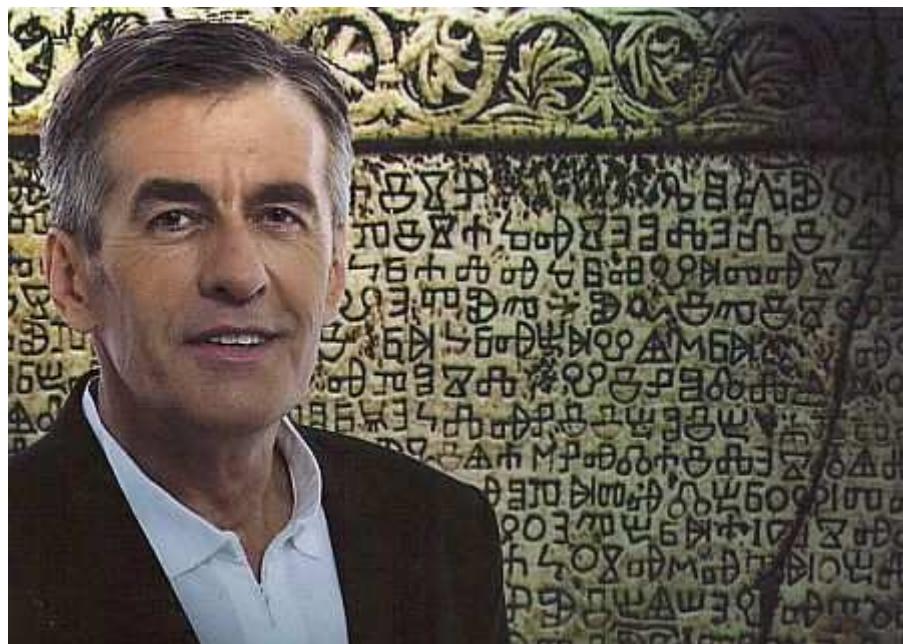
.

YOU ARE HERE: [NASLOVNICA](#) | [POLITIKA](#) | PROF.DR. JOSIP JURČEVIĆ: "IMAMO PRAVO I OBVEZU UREDITI RASHRVAĆENE INSTITUCIJE HRVATSKE DRŽAVE"

Prof.dr. Josip Jurčević: "Imamo pravo i obvezu urediti rashrvaćene institucije Hrvatske Države"

Nedjelja, 27 Ožujak 2011 19:00

Prof. dr. Josip JURČEVIĆ, u razgovoru s književnikom Milom Pešordom, zamjenikom glavnoga urednika, za kulturni tjednik „[Hrvatsko slovo](#)“

JOSIP JURČEVIĆ, rođen je 1951. u Studencima kod Imotskoga. Od početka osnovne škole neprekidno živi u Zagrebu. Oženjen je i otac je sedmoro djece. Viši je znanstveni suradnik u *Institutu društvenih znanosti Ivo Pilar* u Zagrebu te izvanredni profesor suvremene opće i nacionalne povijesti na *Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu* i na *Filozofskom fakultetu* u Osijeku. Istražuje suvremenu hrvatsku povijest, a središnje teme su ratno i poratno stradalništvo vezano za Drugi svjetski rat, Hrvatski domovinski rat i hrvatsko iseljeništvo. Autor je sedam i koautor u 23 knjige; objavio je 31 znanstveni članak; uredio je 14 knjiga; sudjelovao s izlaganjima na 27 međunarodnih i 36 domaćih znanstvenih skupova; vodio je ili bio istraživač u 15 znanstveno-istraživačkih projekata; bio je stručni suradnik u 15 dokumentarnih filmova. Sudjelovao je kao ekspertni svjedok na tri suđenja za ratne zločine. Bio je sudionik Hrvatskoga proljeća. Dragovoljac je Hrvatskoga domovinskog rata. Osnovao je i bio prvi ravnatelj *Središnjeg arhiva Ministarstva obrane Republike Hrvatske*. Radio je u državnoj *Komisiji za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava*; bio je član *Savjeta Vlade RH za pripremu prijatelja suda pred Međunarodnim sudom za prostor bivše Jugoslavije*. Godine 2009. bio je neovisni kandidat za predsjednika Republike Hrvatske. Nije bio član komunističke partije, niti se učlanjivao u stranke nastale nakon 1990. Godine 2010. jedan je od osnivača novoga hrvatskog političkog pokreta Hrvatski rast (Hrast). Veoma je djelatan u civilnom društvu na zastupanju ljudskih prava i ostvarivanju socijalne kohezije

- Profesore Jurčeviću, Hrvatima se, nakon obilja povijesti u vrijeme „uskršnuća“ demokratske države Hrvatske 30. svibnja 1990. i njezine obrane od „JNA“ i srpsko-crnogorske agresije i njihove pete kolone, započete okupacijom dijela Hrvatske već 17. kolovoza iste godine, tijekom proteklih deset godina priređuje svojevrsno ispadanje iz povijesti, znakovito obilježeno, prošle godine u Zagrebu, uz posjet srbijanskoga predsjednika hrvatskomu, točno na desetu obljetnicu potpisivanja „Pakta o stabilnosti“, izjavom Tadića, sa samoga Pantovčaka, o planu izradbe zajedničkih srpsko-hrvatskih udžbenika povijesti. Kako Vi kao vrstan povjestničar gledate na spomenuta pitanja, također i na hrvatske prijepore glede na izbrisani tridesetvibanjski Dan državnosti, na ukinuti Županijski dom, na prijenos i dijeljenje „neprenosiva i nedjeljiva“ suvereniteta?

- Povjesničarski pogledi su naglašeno dijakronijski i uzročno-posljedični, što znači da se razumijevanje svekolikoga događanja promatra u povezanomu vremenskom razvoju. Na taj način, sve što nam se događa sada, ili će se događati u budućnosti, ima neraskidivu povezanost s prošlošću, a svaki pojedinačni događaj je povezan i s drugim vrstama i oblicima događanja. Nastanak samostalne hrvatske države i njena obrana od srbijanske agresije bili su protivni mnogobrojnim interesima, koji su ranijih desetljeća bili duboko ukotvљeni u izvanhrvatskim i unutarhrvatskim institucijskim mrežama. Struktura tih mreža i u Hrvatskoj je bila sve više egzistencijalno ugrožavana radikalnom srbijanskom agresivnošću krajem 80-ih godina XX. stoljeća. Ta struktura je – isključivo da bi sebe obranila - dopustila većini hrvatske nacije da izradi svoju volju masovnim uključivanjem u stvaranje države i sudjelovanjem u obrani. Cijeli proces političkoga i vojnoga događanja na prostoru bivše Jugoslavije diktirala je srbijanska agresija, koja je jedina bila pripremljena, idejno, organizacijski i materijalno. Svi drugi unutarjugoslavenski akteri, tj. republike, bili su potpuno nepripremljeni za te nove događaje. Jedino su se donekle pripremile institucije u Sloveniji i na Kosovu, te su stoga Slovenija i Kosovo jedine žrtve srbijanske agresije koje su na koncu ostvarile strateške nacionalne dobitke.

Jugoslavenske komunističke strukture u Hrvatskoj su djelovale samo reaktivno, bez ikakve vizije, plana i namjere da se dubinski promijeni stanje iz jugoslavenskoga i komunističkoga razdoblja. Zbog toga su te strukture i izmisliće tranzicijski proces, u kojemu su se one, sa svojim cjelevitim upravljačkim modelom (način funkcioniranja institucija, kadrovi, mentalitet, simboli itd.), jednostavno preselile u nove okolnosti, u koje su natjerane srbijanskom agresivnošću.

Tako su stare strukture zauzele ključne položaje moći u novonastalim hrvatskim državnim i društvenim institucijama; od svih stranaka te državnoga i društvenoga ustroja, do privatiziranih dijelova gospodarstva, medija i civilnoga društva.

Sukladno novim okolnostima, strukture su prilagodile svoj javni govor. Tako su preko noći „najvećim“ Hrvatima, vjernicima i demokratima postajali dojučeranji Jugoslaveni, antiteisti i totalitarci. Kako je jenjavala opasnost od srbijanske oružane agresije, i kako su stare strukture postajale sve čvršeć na položajima moći u novim okolnostima, tako su se sve više i otvorenije vraćale prema starom stanju od prije 1990. godine. Danas, kad su pale mnoge maske, to je potpuno prepoznatljivo. Najilustrativniji pojedinačni primjer je Stjepan Mesić, koji je početkom 90-ih najglasnije pjevao ustaške pjesme, a desetak godina kasnije se još glasnije javno vratio svojim šumskim pjesmama i postupanju.

Stoga je danas potpuno logično, otvoreno i nedvojbeno djelovanje političkih, pravosudnih, medijskih, civilnodruštvenih i drugih struktura u Hrvatskoj na proglašavanju zločinačkim svega i svih koji su iskreno sudjelovali u obrani Hrvatske, a sudionici u agresiji na Hrvatsku opet postaju vlastodršci u Hrvatskoj. Kako se ne bismo zavarivali, te kako bismo prepoznali dubinu ovih procesa, treba podsjetiti da je prvi **Zakon o oprostu**, kojim je praktično pravosudno i politički odlučeno da agresije nije bilo, donesen u **k o l o v o z u 1992.** godine.

Sve sadašnje činjenice koje ste nabrojali, ali i mnoge druge, samo su posljedica ovoga općega procesa u Hrvatskoj. Proces povratka na staro sada je u Hrvatskoj u završnom razdoblju. U nekim oblicima društvenoga i državnoga života sada smo već više jugo-okupirani i jugo-integrirani nego je to bio slučaj krajem 1980-ih. Takav je slučaj primjerce s informativnom, masovnokulturnom i gospodarskom okupacijom i orijentacijom institucija u Hrvatskoj. Proteklih je mjeseci započelo ushićeno i ubrzano javno predstavljanje zajedničkih srpsko-hrvatskih represivnih institucija, tj. policije i državnoga odvjetništva.

Predsjednik Republike Hrvatske je od svojega izbora zapravo srbijanski službenik, preko kojega uzbrdo gazi predsjednik Srbije, a Republika Srpska ga koristi za izlazak iz zločinačkoga podzemlja.

- Prema Hegelu, država je specifična povijestna forma u kojoj sloboda stječe objektivnu egzistenciju i uživa u svojoj esenciji. U svjetlosti takove definicije, kako stoje stvari s Hrvatskom i slobodom, sa slobodom i srećom svakoga njezina državljanina?

- Kako bi se jasnije vidjelo koliko smo danas u Hrvatskoj udaljeni od hegelijanskih načela, dostačno se prisjetiti paradoksalnosti da je Republika Hrvatska kao suverena i samostalna država postojala samo tijekom srbijanske oružane agresije.

Već su 1996. g. državne institucije RH - donošenjem neustavnoga *Ustavnoga zakona o suradnji s Haškim tribunalom* – otvorile provalju gubitka suverenosti i državne samostalnosti, i potom se ta provalja sustavno sve više povećavala i produbljivala. Još je paradoksalnije to što smo esencijalnu slobodu emotivno i intelektualno uživali u teškoj ratnoj ugrozi tijekom srbijanske oružane agresije, a nakon toga se utapamo u sve većim valovima neslobode.

Sloboda je prepostavka ostvarivanja svekolikoga životnoga zadovoljstva i sreće. Stoga je čovjek - radi ostvarivanja slobode – spremан izložiti se i najvećim pogibeljima. Tako je i niz hrvatskih naraštaja stoljećima ulagao golemi broj života u pokušaje ostvarivanja slobode u Hrvatskoj. Naš naraštaj je početkom 90-ih uspio stvoriti i obraniti državu kao instrument ostvarivanja slobode, pa smo stoga i najodgovorniji stabilizirati državu i slobodu te ih kao takve predati u baštinu narednim naraštajima.

- Prvi je hrvatski predsjednik dr. Franjo Tuđman, još u vrijeme nacionalno-preporodnoga Hrvatskoga proljeća, objavio, u časopisu „Kritika“, da je duhovna i teritorijalna integracija hrvatskoga naroda preuvjetom da Hrvati izvrše svoju misiju u zajednici europskih naroda. Imamo, tek teritorijalno integriranu, tzv. avnojevsку Hrvatsku, ali što je s duhovnom i kulturnom integracijom cjeline hrvatskoga naroda u sveukupnosti njegova bitka i suvremenoga života, općenito, ali i sadašnjemu ozračju tzv. krize?

- Integracija svake zajednice, pa tako i hrvatskog naroda i nacije, je veoma složen proces, koji je podložan svim vrstama mijenjanja koje nosi i samo trajanje vremena i različiti događaji. Hrvatska se duhovno identitetska integracija stoljećima događala unatoč većoj ili manjoj, nasilno nametanoj, teritorijalnoj dezintegriranosti. To je bio izazov koji je ugrađivao i dugoročne sastavnice, koje su vodile i k duhovnoj dezintegriranosti, ali se pokazalo da su istovremeno jačale i tanane niti duhovne integriranosti hrvatske nacije kao zajednice. Iz toga se može razumijevati i specifična duhovno identitetska snaga koja je očuvala hrvatsku naciju, usprkos dugoj rasutosti hrvatskih zemalja i rasutosti iseljenih Hrvata diljem svijeta. Unutar takve nacionalne duhovnosti nastajale su i brojne sastavnice koje nisu izvorno iskustvo hrvatske nacije, nego su preuzeta iskustva drugih, od nacionalnih do najširih civilizacijskih zajednica. Ta druga iskustva, očigledno je, nisu uspjevala razgraditi hrvatski nacionalni identitet, nego su oplemenjujuće integrirana u cjelinu hrvatske nacionalne snage. U tome pogledu, europska dimenzija je tek jedna od hrvatskih nacionalnih sastavnica. No, to su teme koje su naglašeno nedovoljno istražene s historiografskoga te drugih pojedinačnih i multidisciplinarnih znanstvenih motrišta. Primjerice, u nas se, protivno zdravoj pameti, uporno bježi čak i od javnog spominjanja, naših starovjekovnih iranskih korijena.

- Kakvu je ulogu u dezintegracijskim procesima, u hrvatskom narodu i u Republici Hrvatskoj, odigrala vrhunski osmišljena i podlo provedena, medijsko-politička, fašizoidna, hajka protiv hrvatskih domoljuba iz Hercegovine i Bosne, pokrenuta već u godini međunarodnoga priznanja Hrvatske, i to nakon što su se „Hercegovci“, kao organički i samosvjestni dio naroda, dragovoljno i junački žrtvovali za slobodu domovine, od Dubrovnika i Mostara, do Zadra i Vukovara? I što sve čeka Hrvate uđu li, podijeljeni i razvlašteni, u integriranu Europu?

- Najvažnije je naglasiti da se najžešće ishodište i provodište ove rasističke hajke događa proteklih dvadesetak godina unutar institucijskoga državnog i društvenog života u Republici Hrvatskoj. U tom specijalnoratovskom djelovanju - sa svim vrstama kratkoročnih i dugoročnih te konkretnih i apstraktnih dezintegracijskih namjera – već početkom 1990-ih su svi Hrvati u BiH proglašeni Hercegovcima, a Hercegovci su proglašeni najgorima na svijetu. Povod tome bio je u tadašnjoj statističkoj činjenici da su Hrvati iz BiH bili izuzetno brojni dragovoljci u prvim redovima obrane Hrvatske. Dublji uzroci tog rasizma su u golemom identitetskom i demografskom značaju Hrvata iz BiH za Hrvatsku, te u strahovima glede uloge koju bi Hrvati iz BiH u budućnosti mogli imati za hrvatske nacionalne interese.

Ključni problem Hrvata u RH i u BiH jesu tzv. njihove institucije i tzv. njihovi ljudi u tim institucijama, jer i jedni i drugi ne zastupaju hrvatske interese nego sustavno postupaju izdajnički. Bilo tko vanjski, pa tako ni Europska unija, nije niti će za Hrvate predstavljati sudbonosnu opasnost. Osim toga, EU uopće ne integrira Europu, nego proizvodi političku i duhovnu praksu koja odvraća i otežava mogućnost kvalitetne europske integracije. Nakon 2005. g. svjedoci smo sve dublje i sve složenije krize u EU. U nizu svojih tekstova proteklih petnaestak godina detaljno sam obrazlagao da ovakav model europskih integracija ne može dovesti ni do kakve države Europe.

- Sa slobodarskim, demokratskim, nastankom Republike Hrvatske i njezinim postojanjem kao nacionalne, i matične, države hrvatskoga naroda, i opstajanjem BiH kao nezavisne i tronacionalne državne zajednice, kao da se još ne mire poneki svjetski čimbenici globalne političke moći i protuzapadnjačke snage u ovomu dijelu Europe. Je li u tomu leže razlozi njihovih upornih pokušaja da se rastoči sama bit oslobođiteljskoga Domovinskoga rata kao temelja samostojne Hrvatske, da se domobranitelja i žrtvu jugosrpske agresije prikaže kao agresora, kao „zajednički zločinački pothvat“?

- Prije 83 godine je stvorena prva jugoslavenska država. Ona je prvenstveno bila zbrzani rezultat sukoba interesa, koji je na jugoistoku Europe stoljećima postojao između europskih sila. Nepotrebni Prvi svjetski rat - koji je donio samo tragedije, a nije ništa trajnije pozitivno riješio - završio je u Europi stvaranjem tzv. Versailleskog sustava, koji je bio truli kompromis između država pobjednika. Nastao je niz novih država, od Baltika do Jadrana, koje su nazvane „Sanitarnim kordonom“, kojemu je prvenstveni zadatak bio štititi zapadnu Europu od crvene sovjetske opasnosti. Osnovna logika „europskih“ geopolitičkih i gospodarskih interesa što je stvorena jedna država Jugoslavija, namjesto nekoliko država na tome prostoru, bila je banalna; tj. mislilo se kako je lakše i jednostavnije provoditi „europske“ geopolitičke i gospodarske interese u jednoj nego u više država. Iako se ta logika pokazala neuspješnom i tragičnom - i u prvoj i u drugoj Jugoslaviji – ipak su u sedam desetljeća uspostavljene određene strukture i interesi između Jugoslavija i „Europe“, s tim što je jugoslavenski dio strukture stvarno bio srbijanski.

U novim okolnostima nakon 1990. g. ni RH niti BiH nisu iskoristile zbiljsku povijesnu prigodu, jer su njihove upravljačke strukture bile nekvalitetne, nesamostalne, asocijalne, anacionalne, tj. izdajničke.

Stoga je logično, da se „Europa“ postupno vraćala starim partnerima, koji su se jedini nudili; a to je Srbija i njene strukture, koje sve stabilnije upravljaju i s RH i s BiH.

Danas je to više nego očigledno. Nema tu nikakve teorije zavjere, nego se samo radi o veoma konkretnim i uobičajenim geopolitičkim, gospodarskim i drugačijim interesima. Sukladno svemu naznačenom, logično je da su u Haagu zločinačkim pothvatima označene i obuhvaćene samo strukture i istaknuti pojedinci novonastalih država, a ne sudi se ključnim političkim i vojnim akterima bivše Jugoslavije: primjerice S. Mesiću, A. Markoviću, V. Kadijeviću, B. Adžiću itd.

Ista je logika i u tzv. lokalnim suđenjima, pa tako politika, mediji i pravosuđe u Hrvatskoj sude samo pravim hrvatskim braniteljima (npr. Norac, Glavaš, Merčep, Hrastov, Drljo itd.), a nedirnuta i na položajima moći ostaje cijela vojna i politička struktura koja se po zadatku preselila u institucije RH.

- Vratimo li se opet idejno-političkim vladarima jezika, onima koji, jer vladaju jezikom, vladaju svijetom, kako je to točno opisao jedan francuski marksistički teoretik, može li se, na primjeru nedavnoga zagovora zajedničkih udžbenika, govoriti o povratku, na mala vrata, jugokomunizma i šuvarovštine, s njihovim, u biti pansrpskim, konceptom udžbeničkih „zajedničkih jezgri“, koji je, u olovnim 1980-im godinama okupirane Hrvatske, u Hrvatskoj imao gorljivih pristaša u odnarođenoj „eliti“?

- Ni nacionalni niti državni identitet nije moguće zamisliti bez jezičnoga identiteta. Jugokomunistička znanstvena, kulturna i lingvistička elita u Hrvatskoj je ostala potpuno nedirnuta u proteklih 20-ak godina. Ona se čak pročistila, pomladila i u svakom drugom pogledu je ojačala. Primjerice, u najgora komunistička vremena u svim institucijama u Hrvatskoj je bilo dovoljno istaknutih pojedinaca koji su branili hrvatski nacionalni identitet. Tako je bilo i u vrijeme Novosadskog sporazuma, pa potom 1967. g. kada je nastala *Deklaracija*, a čak su se i nakon sloma *Hrvatskog proljeća* uspjeli u javnosti pojavljivati pojedinci i skupine koji su pružali otpor.

Danas, kada nema izravne fizičke ugroze i kada je formalna demokracija i sloboda u Hrvatskoj, sve tzv. vladine i tzv. nevladine institucije su dekroatizirane, bilo korupcijom, bilo drugim načinima. Tako je u proteklih desetak godina potpuno neutralizirana čak i Matica hrvatska, koja nikada ranije nije bila poražena i osramoćena.

Obrana hrvatskih interesa i u kulturi svedena je na raspršene i nezaštićene pojedince.

Ta i Vaša sudbina to najzornije potvrđuje.

- Jugodržavna politička središnjica iz Beograda nije, godina 1980-ih, uspjela nametnuti zajednički školski program književnosti, jer su se srpskomu unitarizmu nepopustljivo i intelektualno-politički suvereno suprotstavili Slovenci, s pjesnikom i akademikom Cirilom Zlobecom kao najistaknutijim pobornikom nacionalne samobitnosti. Kakovi su sada hrvatski izgledi oduprijeti se „zajedničkim udžbenicima“ (moguće čak s Dubrovnikom kao „srpskom Atinom“!) kada je Slovenija čvrsto u EU, a Hrvatska, protuustavno, već dobrano i šaptom ugurana u treću „Srboslaviju“?

- Slažem se. Slovenija je u bivšoj Jugoslaviji bila u svakom pogledu najsamosvjesnija, te stoga i važan čimbenik zaštite interesa drugih republika, uključujući i Hrvatsku. Hrvatska je neočekivano zaustavila srpsku oružanu

agresiju, ali je izgubila sve neoružane bitke s petom kolonom u svojim institucijama. Sve je jasno kad se pogleda što je sve proteklih desetak godina financirala Vlada RH, naročito ministarstvo kulture te ministarstvo znanosti, obrazovanja i športa. Dakle, toliko smo duboko potonuli da se obrana hrvatske kulture i jezika može postići samo potpunom institucijskom preobrazbom svih državnih i društvenih institucija u Hrvatskoj, od vrha do dna.

A to se može jedino pobjedom novih hrvatskih političkih snaga na sljedećim parlamentarnim i lokalnim izborima.

- Zločin protiv čovječnosti, crveni holokaust, ili, jednostavno pučki kazano, bleiburška tragedija hrvatskoga naroda 1945., jest pitanje kojim ste zaokupljeni u svojim povijestnim istraživanjima. Zašto drugi svjetski rat i tema Jasenovca i Bleiburga nisu, znanstveno i politički, završenom pričom, objektiviziranom istinom? Što se još mora i može učiniti - budući da hrvatske vlasti ne poštuju hrvatski Ustav i jednakost hrvatskih građana, mrtvih i živih, pred zakonom, jer ne iskazuju, civilizacijski standardizirano, poštovanje prema žrtvama, prema njihovim imenima i neumrlim im dušama, jer uopće ne procesuiraju komunističke zločince - kako bi se čista obraza izišlo u svijet iz ove partijskomafijaške omerte o serbokomunističkom genocidu, kulturocidu, memoricidu?

- Komunizam općenito, pa tako i onaj u bivšoj Jugoslaviji, bio je upravljački sustav koji je u tehnikama vladanja najviše koristio sva znanstvena znanja. Uloga cjelokupnoga javnoga života u komunizmu – od medija i zabave do znanosti, umjetnosti i obrazovanja – bila je u apologiji komunističkoga režima i njegovih simbola. U tomu jednoumnому svijetu nije se u javnosti smjela pojaviti doslovno ni jedna nepoželjna riječ. Bleiburška tragedija bila je jedna od najstrožije čuvanih tajni bivše Jugoslavije. Čak se ni preživjele žrtve najčešće nisu usudile svojim potomcima prozbioriti išta o svojim tragičnim iskustvima. Komunistička struktura, koja je zadržala veliku većinu institucijske moći i nakon 1990. g. u Hrvatskoj, bila je potpuno svjesna da je za njeno dugoročno vladanje najvažnije sačuvati prevlast komunističkoga sustava vrjednota, simbola i javnih znanja. To im je uspjelo u mjeri iznad svih očekivanja, te stoga dekomunizacija javnoga života u Hrvatskoj jest najvažnija prepostavka hrvatske duhovne obnove, a potom i uspješne upravljačke preobrazbe.

Neokomunistička struktura nije nakon 1990. g. mogla potpuno sprječiti govor o Bleiburškoj tragediji. No, uspjela je sofisticiranim metodama banalizacije i relativizacije prikriti javnosti razmjere i posljedice strašnih komunističkih zločina, te čak i Tita – koji je deseti svjetski megaubožica u 20. stoljeću – nadalje prikazivati kao poželjnu i najveću kult osobu u hrvatskoj povijesti.

- Koje su to političke silnice i strukture moći koje onemogućuju Hrvate pogledati se i ogledati u zrcalu vlastite, veoma bogate, povijesti i kulture, kao samosvojna entiteta u sklopu mediteransko-srednjeuropskoga civilizacijskoga kruga, i koje nastoje izdvojiti Hrvatsku iz organske cjeline, šufflayevski kazano, Velikoga Zapada?

- Već je naglašeno da su institucije u Hrvatskoj naš jedini ključni problem, iz kojeg proizlaze svi ostali problemi. Posebno je nepovoljno što se taj problem neprekidno

razvija od sredine 19. stoljeća. Naime, tada su u Hrvatskoj počele nastajati sve građanske institucije: političke stranke, akademija, znanstveni i obrazovni sustav itd.

U tadašnjim teškim okolnostima, prvenstveno zbog golemoga pritiska germanizacije i madžarizacije, većina čak i domoljubnih hrvatskih elita napunila je nove hrvatske institucije s kulturom idealiziranoga jugoslavenstva, kao navodno jedinoga spasa za sve hrvatske probleme. Koliko je to paranormalno ozračje u Hrvatskoj bilo razvijano, ilustrira i činjenica da je čak i mladi Tin Ujević pripadao radikalnoj jugoslavenskoj nacionalističkoj omladini. Nakon propasti Austo-Ugarske, tj. tijekom predugih desetljeća vladanja dviju jugoslavenskih država, sustavno je i najgorim nasiljima u institucijama u Hrvatskoj provođena jugoslavizacija, te smo u katastrofalno opustošenom institucijskom stanju dočekali 1990. godinu. Više nije bilo sustava, a ni značajnije javne institucije, koji bi mogli biti uspješnim stožerom koji bi vodio brzom povratku hrvatskoj predjugoslavenskoj baštini.

Prema tome, identitet hrvatskoga naroda i nacije je stoljećima oblikovan unutar srednjeeuropskoga i mediteranskoga zapadnoga civilizacijskog kruga. Međutim, moderne su institucije u Hrvatskoj, već pri svojem nastanku, same sebe zarazile jugoslavenskom paradigmom. Na taj je način većina puka u obiteljskom i vjerskom krugu čuvala taj izvorni hrvatski identitet, a institucije su išle svojim jugoslavenskim putem. Najapsurdnija je povjesna činjenica što je život jugoslavenskih institucija u Hrvatskoj započeo čak stotinjak godina prije nastanka jugoslavenske države. Posljedice svega toga, najbolnije osjećamo i danas.

- Hrvatski su branitelji, s oružjem u ruci ili bez njega, bili utjelovljenom ljubavlju za slobodu i dom, tijekom svih hrvatskih ratova kroz povijest, a nadasve u Domovinskom, olujnom, našemu ratu svih ratova. Kao povjesničar i branitelj, ali i kao ozbiljan predsjednički kandidat na proteklim predsjedničkim izborima (kojemu sam osobno, u „Hrvatskom listu“, dao čistu peticu!), kako gledate na sve progone, ocrnjavanja i omalovažavanja hrvatskih branitelja i domoljuba? Kako na nevjerljivu, ali stvarnu i moguću, ocjenu današnjega predsjednika RH o „antifašizmu“, simodubajićevskomu, kao otcu „našega Domovinskoga rata“?

- U institucijama svih društava, osim u Hrvatskoj, patriotizam ili domoljublje su socijalna vrijednost koja se najviše njeguje i vrednuje. I hrvatski branitelji, ali i većina hrvatskih građana, su 1991. g. - kada odnos snaga nije davao nikavih izgleda hrvatskoj obrani – iskazali najveći stupanj domoljublja, tj. solidarnosti sa svojom zajednicom. Stoga, sadašnji sramotni javni status i progon hrvatskih branitelja i domoljuba predstavlja krajnju neljudskost, te zasluzuje sve osude i suprotstavljanja, s bilo kojega motrišta, humanističkoga, pravnoga, moralnoga, znanstvenoga, povjesničarskoga i braniteljskoga.

U svjetlu svega rečenoga, nije iznenadujuće što je sadašnji predsjednik u Hrvatskoj još gori nastavak svojega predhodnika. Međutim, sramotnost se sadašnjega značajno povećava, kad se zna da je on - u odnosu na predhodnika - pripadnik znatno mlađega naraštaja, sveučilišni je profesor, glazbenik i teoretski poznavatelj sustava ljudskih prava. Kada se prisjetimo da je Josipović naslovnicu svoje prve autorizirane predsjedničke biografije „ukrasio“ svojom slikom u uniformi JNA-ovskoga titovoga gardista sa značkom primjerenoga vojnika, tada se suočavamo sa slikom Doriane Graya.

- Šutnja, i ušutkanost, znatnoga dijela hrvatske intelektualne i akademske zajednice o gorućim pitanjima društva i nacije jedinstvenim je fenomenom na prostoru našega civilizacijskoga kruga. Koji su uzroci toj šutnji demokrata pred nasrtajima fanatizirane (ju)ljevice i, primjerice, nereagiranju na krivotvorena fakata iz naše bliže i daljnje prošlosti, na komitetsku interpretaciju Hrvatskoga proljeća na HTV-u, na usustavljeni antikroatizam poput onoga sadržana u klevetničkoj izjavi srpskoga ex-profesora u SAD-u Bogdana Denića, u intervjuu „Novom listu“ 16.X.2004., da „*nema mjesta u Europi gdje je nostalgija za kolaboracionistima koji su klali svoje sugrađane toliko razvijena i legitimna kao u Hrvatskoj*“ (citat)?

- Ovom prigodom je dosta rečeno o institucijskom stanju u Hrvatskoj, pa je razumljivo da se za sada od institucija ne može ni očekivati glas razuma, građanske svijesti i objektivnosti, jer u njima upravljaju sitni ljudi sa sitnim interesima. I javni govor u Hrvatskoj je okupiran, te oni koji imaju moć ne dopuštaju da se čuje glas javnosti. Društvene uloge su podijeljene podobnjima i poslušnjima, koji uglavnom služe za šaku graha.

Bogdani Denići su i prije i nakon 1990. uživali u prirodnim blagodatima Hrvatske i povlasticama s kojima su ih obasipale loše sluge još gorih gospodara. Takvi postupaju kao tipični ubojice za pisaćim stolom. Ali, nigdje ta krvava djelatnost nije toliko razvijena i legitimna kao u Hrvatskoj. Nama ipak ostaje biti sretnima što nismo kao oni, a na Bogu je da im oprosti, iako znaju što čine.

- **Hrvatski latino-europski put civilizacije Ljubavi i kulture života bio je u smrtnoj pogibli pod hegemonijom bizantskoga srpstva i svetosavlja i tzv. jugokomunizmom i njegovom strahovladom kroatocidne „plemenite mržnje“. Ako stoji prosudba kako su „crveni baroni i djeca udbokomunizma“ uspjeli pod svoju kontrolu staviti gotovo cijelo društvo i razjediniti naciju te stvoriti, uz pomoć i ZAVNOH-a i „Haaga“, prepostavke za reanimiranje velikosrpskoga „Plana Z-4“, tko i što će sada pomoći Hrvatima (koje lustriraju nelustrirani totalitaristi) u očuvanju države kao kuće nacionalnoga bitka, kao mjesta planetarne suradnje i razmjene s drugima?**

- Sve što smo rekli u ovom razgovoru, zaista se događa. Stoga je razumljivo što nas to boli. No, ovaj je razgovor ukazao na položaj u kojem se nalazimo, ne radi toga da nas se potakne na malodušje i odustajanje, nego je to poziv na suprotstavljanje zlu koje nas je spopalo.

Naraštaj koji je nakon gotovo devet stoljeća stvorio i obranio svoju samostalnu državu, ima pravo i snagu ljubavi urediti razhrvaćne institucije svoje države. Budimo i nadalje ponosni u zajedništvu. Ne klonimo duhom. Hrvatska je naša domovina. Naslijedili smo je od naših predaka, a naša je odgovornost predati je budućim naraštajima.